

ΜΙΑ ΩΡΑ ΥΠΝΟΥ

—Ο—

ΣΥΜΒΑΝ ΣΙΝΙΚΟΝ.

—

ἦν τότε, ἀγαθοὶ μου φίλοι, καθήμενοι ἐνίοτε παρὰ τῆς πόλεως μου, εὐθυμοὶ καὶ ὥραιοι, ἀνιμοκλύεστε τὸ πᾶν δὲ χειλέων σας τὸ μεῖδωμα καὶ τοῦ προ-
που σας τὴν γαλήνην μόνη ἡ θαλερὰ τοῦ γυμνασίου
αὐτοῦ μερίμνα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ διάχυσις ὑπῆρξε βραχυτάτη. Ὁ γένος παρέρχεται ταχύτατα ὅταν γίνεται καλὴ
τοῦ χρόνου! — Καὶ ἡμεῖς εἰσπράχθημεν κατὰ κλάσιν
ἐκ τῆς κολλημένη ἐπὶ τοῦ μετώπου, μὲ παρειὰς
καὶ ἡλιοκαεῖς ἀπὸ τὸν θερμὸν τοῦ Ἰουνίου
ἡλιο. Ἦτο, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἡ κλάσις τῆς γεωγραφίας.
ἡ γαλῖνον, ἡ καὶ οὖτοι, καὶ . . . ἡ ὀκνηρία ὡσταύτως.
ἡμεῖς τὰ ἐλέγρα μου διὰ τῶν θυρῶν καὶ μα-
κρῶν αὐτῆς δακτύλων, καθίσταν τὴν κεφαλὴν μου με-
τὰ πρὸς ὑπνόν ἐπιβρεθεῖ.

ἡμεῖς ἡ ζωὴν φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ, τὸν ὅποιον
ἡμεῖς, μὲ ἀφύπνιστε μετὰ τινάμου. α ἡ Σίνα,
ἡμεῖς τὸ μεγαλύτερον κράτος τῆς Ἀσίας αὕτη
ἡμεῖς τὰς ὑποτελεῖς ἐπαρχίας τῆς μικρᾶς
ἡμεῖς, τὴν Μογγολίαν, τὴν Μανδχοῦριαν κτλ. . .
ἡ Σίνα, ἀκριβῶς εἰπεῖν, ὀρίζεται, πρὸς βορρᾶν
ὑπὸ τοῦ μεγάλου τείχους, ὅπερ τὴν διαχωρίζει
τὴν Μογγολίαν καὶ Μανδχοῦριαν, πρὸς δυσμὰς
ἡμεῖς, πρὸς νότον ὑπὸ τῆς πέρας τοῦ Γάγγου
ἡμεῖς, πρὸς δὲ ἀνατολὰς ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς θα-
λάσσης. Αὕτη διαίρεται εἰς δεκαπέντε ἐπαρχίας.
ἡμεῖς ὑπεριώτεροι αὐτῆς ποταμοὶ εἶναι ὁ Ξανθὸς κτλ. . .
ἡμεῖς ὅμως ὁ δείκτης τοῦ καθηγητοῦ περὶ ἐπὶ
τοῦ χάρτου ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, ἀπ' ἀνατολῶν
ἡμεῖς ὑσμᾶς πῆγναι τὰ ὕδατα τῆς αὐτοκρατορικῆς
ἡμεῖς, ὡς ἄλλοτε ὁ Ξερέξης τὴν θλαστὴν τοῦ
ἡμεῖς, προκάλων ὀργίλας ἀντηχήσεις τῶν
ἡμεῖς τοῦ Οὐβί. ἡ μαγικὴ βράχος, ἥτις ὥρειλε
ἡμεῖς ἐνερκινήσει τὴν διδασκαλίαν, βαρύνει μὲ ἔφερε
ἡμεῖς. Μάτην πλέον οἱ στεναγμοὶ τοῦ Γεωγρα-
φικοῦ πίνακος, ἀπαύστως πληττομένου, προέβαλλον
ἡμεῖς μου βαρυνομένην ἀπὸ τὸν ἥχον τῶν ἐλα-
στικῶν θυροκουσμάτων διακριτικοῦ ἐπισκεπτομένου.
ἡμεῖς καθαρώς τὴν συνήθη ἀπάντησιν «Εἰσελθε»
ἡμεῖς παραχρῆμα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας
ἡμεῖς ἐπιστολισμένος, ὡς βραδύτερον ἔμαθον, μὲ ὅλα τὰ
ἡμεῖς Μανδάρινου. Οὗτος ἐπρόφερε τὸ ὄνομά μου
ἡμεῖς καθηγητῆς μοὶ ἀπυθύνει ἐν νεύμα, κατέλειπον
ἡμεῖς βιβλία καὶ τὴν θέσιν μου, καὶ ἡκολούθησα ἀνευ-
ἡμεῖς ἡμεῖς ἐκπλήξως τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Οὐρανίου
ἡμεῖς.

— Χαῖρε, υἱὲ τοῦ οὐρανοῦ, εἶπεν ὁ Μανδάρινος,
ἡμεῖς εἶναι ἀνατεθειμένοι αἱ τύχαι εὐρυχώρου αὐτοῦ
ἡμεῖς ἡμεῖς. Σὲ δολοὶ καλλίστα τὸ ῥητόν — εἶπε τὸν

ἀριθμὸν ὅστις διέλαθε τὴν μνήμην μου — τῶν Δέλ-
των τοῦ μεγάλου Χονγγ—Τσε. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ—
Θαν (ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ) εἴτινες τὸ διερμήνευσαν μη-
δεύειν μοὶ κατέλειπον ἀμφιβολίαν. Ἀκολούθησόν με,
θίλω σὲ ἀναδείξει αὐτοκράτορα τῆς Σίνας.

Ἐθεώρου, τὸν ὁδηγόν μου, ὅστις ἔφερεν, ὡς δια-
κριτικὸν τοῦ βαθμοῦ τοῦ σημείου, σφαῖραν κοραλίου,
ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀβελοειδοῦς πύλου τοῦ. Ἐπὶ
βραχέος καὶ πλατέος ἐνδύματος ἐκ λινοῦ ἐφόρει χι-
τῶνα μετὰξινον πλουσίως κεντημένον. Ἐν ῥινόμα-
κτρον, ἔ, μαχαίρειον, ἔ, θαλάστιον πληρὲς νικοσιανῆς
ἡμεῖς ἀπὸ τῆς ζώνης του, ὁμοῦ μὲ τὴν θήκην τὴν
περικλείουσιν τὰς μικρὰς δάβδους, μικρὰ ἐργαλεῖα ἐξ
ὁμοῦ ἐλέφαντος, δι' ὧν αἱ Σίναὶ ὠθοῦσι μέχρι τοῦ
λαρύγγος τὴν τροφήν, ἀπαρράλλακτως σχεδὸν ὅπως
πράττουσιν αἱ τροφοὶ εἰς τὰ θρέψη. Οἱ ἀντίχειρές του,
ὡπλισμένοι μὲ δύο εὐρύτητα δακτύλια ἐξ ἀχάτου διὰ
τὴν ταύτην τὸ τόξον, μ' ἐπληροφόρησαν ὅτι ἀνῆκεν εἰς
τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

Ἡ πρόστασις μὲ κατεθόρυβε μεγάλως ἡπόρουν τί
ν' ἀποκριθῶ. Ἐν τοσοῦτῳ λεπτομερῶς ἐξετάζων
πάντα, ἀνεῦρον πλῆθὺν δικαιολογιῶν πρὸς ἀποδοχήν.
Πρῶτον τὸ νὰ ᾔμαι τις αὐτοκράτωρ. εἶναι ἐπάγγελμα
ἐπίσης πρότρονον ὡς τὸ τοῦ συμβουλευτοῦ, τοῦ
λατροῦ ἡ τοῦ βουλευτοῦ. Ἡ φιλοτιμία τοῦ πατρός μου
ἡμεῖς κολλοκρυθῆ, καὶ ἡ φιλοδοξία μου ἡμεῖς ἡμεῖς
ἡμεῖς θέλω εἶδει τὸν τόπον ἀθλῶν τοῦς πρεσβεῖται,
ἡμεῖς σκεπτόμενος σᾶς, φίλοι μου! θέλω τοὺς κατα-
στήσει ὑπουργοὺς, μανδάρινους. Τίς εἶδε! θέλομεν
διαμερισθῇ τὸν τόπον, δὲν εἰσελθῶ συνεταῖροι; »

Ἐν μόνον ἐντοσούτῳ μὲ κατεβλήθη ἡγνόν τὴν
γεωγραφίαν τοῦ μέλλοντος κράτους μου. Εὐτυχῶς
ἐσκέφθην, ὅτι ὁ διάπλους ἡμεῖς μοὶ παρῆκε τὴν εὐ-
κολίαν νὰ τὴν σπουδάσω. Ἐκτοτε ἅπασαι αἱ ἀμφιβο-
λῖαι μου ἐξηλείφθησαν καὶ ὅταν ὁ εὐγενὴς Σίνης μὲ
ἡμεῖς.

- Εἶθε ἔτοιμος;
- Ἀπῆντησα.
- Ἐν τῇ στιγμῇ, ὑπάγω νὰ λάβω τὸ ἀποφοιτή-
ριόν μου.
- Ἀνωφελές.
- Ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸν πλόν μου, καὶ τὸν νέον
μου ἐπενδύτην.

— Μάταιον θέλεις εὐρεῖ εἰς Καντὼν ἐνδυμασίαν
ἀνάλογον τῆς νέας σου ἄξας. Ἀλλ' ἀναχωρῶμεν,
ἐβραδύνουμεν, λάβε τὴν ἄκραν τῆς κόμης μου.

— Τὴν ἄκραν! ἡμεῖς ἡμεῖς.

Χωρὶς νὰ εἶπη λίξιν, ὁ Μανδάρινος ἔθεσεν εἰς τὰς
χεῖράς μου τὸν θύσανον τῆς κόμης του, τῆς φουμένης
μόνον ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς ἐξυρισμένης αὐτοῦ κεφα-
λῆς, καὶ ἥτις ἐταλαντεύετο (νοχελῶς) ἐπὶ τῆς ῥαχέως
τῆς, ἔλαβεν ἔν δακτυλίδιον παραδόξως ἐξαιρετικόν,
τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν μικρὸν τοῦ δακτύλου, καὶ παρευ-
θὺς ἐπῆρθημεν ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐκράτουν ἰσχυρῶς τὸν
θύσανον τοῦ Σίνου ἐν τοιαύτῃ δὲ θέσει ὡμοίωσεν μὲ
τὸν ἐκ στρεπτοῦ χάρτου κόρυμβον, ὃν παραρτῶσιν εἰς
τὴν οὐρὰν τῶν χαρτίνων ἀετῶν. Ἐκ τῆς φρικῆς ἔ-